

Sygn. akt V CZ 72/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

SSA Elżbieta Fijałkowska

w sprawie z powództwa Z. P.

przeciwko T. D. S.A. z siedzibą w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 13 listopada 2014 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 30 kwietnia 2014 r.,

**oddala zażalenie i zasądza od powoda na rzecz pozwanego
1817 (jeden tysiąc osiemset siedemnaście) złotych, oddalając
dalej idące żądanie w tym przedmiocie.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2014 r. odrzucił skargę powoda Z. P. o wznowienie postępowania zakończony wyrokiem tego Sądu z dnia 29 grudnia 2009 r. w sprawie I ACa .../09.

Podstawę skargi stanowiło twierdzenie powoda, że dopiero w styczniu 2014 roku dowiedział się o rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót, które zakazuje lokalizowania pod liniami energetycznymi i w ich sąsiedztwie stanowisk pracy. Zdaniem powoda, zakaz ten przesądzał o zasadności jego powództwa odszkodowawczego. Powód powołał się w skardze także na uchwałę Sądu Najwyższego z 14 czerwca 1989 r., wskazującą na potrzebę respektowania przez sądy obowiązującego stanu prawnego.

Sąd Apelacyjny odrzucając skargę wskazał, że kodeks postępowania cywilnego nie przewiduje wznowienia postępowania z powodu wykrycia po uprawomocnieniu się skarżonego wyroku przepisów prawa, które w ocenie skarżącego należało uwzględnić przy wyrokowaniu. Wśród ustawowych podstaw wznowienia nie wymienia też naruszenia prawa materialnego. Jedyne wyjątek dotyczy orzeczonej przez Trybunał Konstytucyjny niekonstytucyjności przepisów będących podstawą orzekania. Sąd uznał, że skargi nie oparto na ustawowej podstawie, co skutkowało jej odrzuceniem bez pobierania opłaty sądowej.

Powód zaskarżył powyższe postanowienie w całości zażaleniem i wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zarzucając naruszenie art. 410 § 1 k.p.c. w związku z art. 403 § 2 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez aprioryczne zaniechanie oceny powoływanych przez stronę faktów i oferowanych środków dowodowych. Podniósł także, iż przytaczane w skardze o wznowienie postępowania dowody były nieujawnialne w prawomocnie zakończonym procesie, nie były też znane orzekającym Sądom, a fakt ten stanowi nowe okoliczności i dowód w rozumieniu dyspozycji art. 403 § 2 k.p.c.

Pozwana wniosła o oddalenie zażalenia w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania zażaleniowego w kwocie 2.700,00 zł oraz kwoty 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powód w skardze o wznowienie postępowania wyraźnie wskazał, że podstawą do wystąpienia ze skargą jest ustalony przez powoda w dniu 8 stycznia 2014 r. fakt istnienia rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 r. (k. 2). Okoliczność ta - jak trafnie zauważył Sąd Apelacyjny - nie jest ustawową podstawą wznowienia postępowania. Skarga o wznowienie postępowania nie opiera się na ustawowej podstawie nie tylko wtedy, gdy przytoczona w niej podstawa nie odpowiada wzorcowi którejkolwiek z podstaw wznowienia (art. 401, art. 401¹, art. 403 k.p.c.), ale także wtedy, gdy podstawa ta odpowiada wprawdzie wzorcowi, lecz w rzeczywistości nie wystąpiła (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt IV CZ 126/13, niepubl., postanowienie SN z dnia 25 maja 2012 r., sygn. akt I CZ 35/12, niepubl.). Nowe zaś okoliczności faktyczne i środki dowodowe w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. to takie, z których strona nie mogła skorzystać w prawomocnie zakończonym postępowaniu; bowiem wprawdzie już istniały, ale dla strony skarżącej były "nieujawnialne". Taki przypadek nie zachodzi wówczas, gdy obiektywnie istniała możliwość ich powołania, a strona z takiej możliwości nie skorzystała na skutek swojej opieszałości, zaniedbania, zapomnienia czy błędnej oceny co do potrzeby ich powołania (zob. postanowienie SN z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. akt II CZ 81/13, niepubl., postanowienie SN z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. akt IV CZ 79/13, niepubl., postanowienie SN z dnia 24 lipca 2013 r., sygn. akt III CZ 35/13, niepubl.).

Środki dowodowe oraz okoliczności faktyczne, jakie za pomocą tych środków mogą stanowić przedmiot dowodzenia w procesie określone są w dziale III księgi I kodeksu postępowania cywilnego. Nie ma wśród nich aktów prawnych, nie stanowią one bowiem dowodów, lecz źródło praw i obowiązków, bądź zawierają reguły natury proceduralnej. Dlatego też wykrycie ich istnienia przez stronę po prawomocnym zakończeniu postępowania nie może stanowić podstawy jego wznowienia.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania wywołanego zażaleniem Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹, art. 391 § 1 oraz art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. § 2 ust. 1 i 2 oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).